

ХРИСТОС СЕ РОДИ, ДРАГА БРАЋО И СЕСТРЕ!

Ево нас на крају једне тешке, болне и необичне године, године коју нико није очекивао, а још мање је прижељкивао или јој се надао. Ипак, за нас хришћане Божић је увијек нови почетак и нада, те би стога било не само пожељно него и неопходно да се пажљиво наднесемо над протеклим периодом – да се замислимо и извучемо поуку из онога што нам се догодило и што нам се још увијек догађа. Било би добро да, понад свега, схватимо колико је живот заиста лијеп, а колико је смрт страшна. Када сам недавно разговарао с тешко болесном мајком, замолио сам је да нама, својој дјечи и унуцима, каже нешто на крају свог животног пута, као поуку. Најважнија је љубав, узвратила ми је! А шта је то љубав, упитао сам је? То је оно кад сви ми – а потом је погледала нас окупљене око њене болесничке постеље – заједно сједнемо па вечерамо. Никад у животу нисам добио јаснији одговор на ово засигурно безброј пута постављено питање. А од свих гозби у љубави – нема сумње да је најтоплија, најнежнија и најбожанскија божићна трпеза. Вјерујем, драга браћо и сестре у Христу, да знате о чему говорим. Зато треба да пазимо једни на друге, да би нам јело које једемо било слатко и да би нам било на живот и на радост, а не на суд или на осуду, на тугу и немоћ... Да би нас оно кријепило и снажило како једино умије да кријепи и снажи љубав. Љубав Христова.

Оно што такође као хришћани морамо имати на уму јесте то да је заповијест Господа, чији празник рођења с радошћу ишчекујемо, управо та да своје ближње волимо (а самим тим да их и чувамо) као саме себе. А ближњи наш, како нам јасно показује јеванђелска прича о милосрдном Самарјанину, јесте сваки онај коме је потребна наша помоћ. Тачније, ми смо управо таквима, потребитима, дужни да будемо ближњи. Стога је потпуно неумјесно свако истицање и пропагирање сопствене вјере и храбрости које би се огледало у „неустрашивом“ кршењу препоручених заштитних мјера. Јер није уопште ријеч о „мени“ и томе колико сам ЈА храбар и колика је МОЈА вјера и увјереност да је Бог дужан да ме заштити од сваког зла, па и од овог вируса, без обзира на моје понашање. Ако смо заиста хришћани, или настојимо то да будемо, нагласак у нашем размишљању и поступању не смије бити на нашем (себичном) „ја“, већ напротив – на бризи да не угрозимо, било то чак и нехотично, старе, болесне, од нас слабије, па макар и у вјери слабије. Зато је важно и да стално имамо на уму то колика може бити људска патња, и како може бити страшна наша безосјећајност и себичност. Али, као они који не очајавају, већ увијек имају наду, треба стално да подсјећамо сами себе и једни друге и на то колико је, с друге стране, узвишена људска пожртвованост, доброта и храброст! Стога не смијемо да заборавимо у коликој мјери су се жртвовали многи љекари и медицинске сестре, те како су нам показали колико је њихова служба тешка, али и узвишена. Своју жртвену љубав они су доказали управо на најадекватнији начин, како нас је сам Господ учио: „По плодовима њиховим познаћете их!“ (Мт 7, 16) Будући да је тако, ваљало би да се на њих угледамо и слушамо њихове стручне

савјете. Али, док су медицински радници апеловали на нас да се уздржимо свега што би могло погоршати ионако тешку ситуацију, неки су то намјерно одбили, глумећи храброст и позивајући се на вјеру. Међу њима, како је то недавно, отварајући електронску седницу Синода Руске цркве, примјетио патријарх Кирил, има и свештених лица, који су понекад спремни да иду чак тако далеко да негирају постојање вируса од чијих посљедица умире и велики број њихове сабраће по чину, укључујући и епископе. И док су нас најбољи свештеници и теолози упозоравали и позивали нас на бригу и старање о другима, појединци су наступали тако самоувјерено, као да знају све о свему, говорећи о конкретним људима који умиру као о занемаривим бројкама. А док су све то говорили, показујући храброст искључиво на ријечима, нико од њих није отишао ни у једну ковид болницу или амбуланту, да тамо покаже храброст и људскост на дјелима. Наравно, нико од нас не зна шта нас очекује у будућности, нити ико од нас, поготово обичних људи, може с потпуном извјесношћу тврдити да ли је вирус који тренутно хара планетом настао природним путем или је на неки начин изашао из лабораторија, и да ли од читаве панадемије имају интереса одређени центри моћи (без обзира на начин настанка пандемије). Али ипак, без обзира на све то, заповијест љубави према ближњем остаје засвагда и важи у свим околностима. Јер ако заборавимо да своје ближње волимо и чувамо, и допустимо да се безосјећајност и небрига за друге људе прошири као куга међу нама – није тешко бити пророк у злослутности, па изрећи шта би нас све могло задесити...

Знамо и то да је многим у овом часу веома тешко да се придржавају мјера опреза – поготово старима, изнемоглима те онима који живе сами – и то им је тешко не због њихове себичности и небриге за друге и за себе, већ због усамљености и тужне спознаје да не могу, чак ни за вријеме најрадоснијег хришћанског празника, заједно са својим ближњима да сједну за божићну трпезу. Али када год поклекнемо духом и наша нада угасне, треба да подсетимо себе да ће и ова недаћа, као и многе прије ње, проћи и да је наша одвојеност од ближњих само тек мали залог и знак наше жртвене љубави за друге, љубави која је, како нас учи наш Господ Исус Христос, безгранична и неисцрпна. И зато је веома важно да се још једном заједно присјетимо да је Божић празник добре воље и љубави – жртвене љубави и старања за свако биће и сваку твар која нас окружује. Стога сви у радости ускликнимо:

МИР БОЖЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ! ВАИСТИНУ СЕ ХРИСТОС РОДИ!

Дано у Диселдорфу,
о Божићу, 7. јануара (25. децембра) 2021 (2020). године

Ваш молитвеник пред Господом

+ГРИГОРИЈЕ

ЕПИСКОП ДИСЕЛДОРФА И НЕМАЧКЕ
